

Praha dne 21. května 2020
Č. j.: MZP/2020/500/1159
Sp. zn.: ZN/MZP/2020/500/176

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy I (dále jen „ministerstvo“), jako odvolací orgán podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“), a podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. p) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpZ“), na základě odvolání účastníka řízení spol. **REsolar s.r.o.**, IČO: 01748131, se sídlem Drtinova 557/10, 150 00 Praha 5 - Smíchov, IČO: 017 48 131, právně zastoupeného JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem zapsaným v seznamu ČAK pod ev.č. 13205, AK Petržílek, Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly (dále „odvolatel“), ze dne 5.3.2020 (dále jen „odvolání“) proti usnesení České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „ČIŽP“) č.j. **ČIŽP/41/2020/2159** ze dne 13.2.2020 (dále jen „napadené usnesení“) dle ust. § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „PřZ“), jímž ČIŽP zamítla návrh odvolatele jakožto obviněného na nařízení ústního jednání ve věci ve smyslu ust. § 80 odst. 2 PřZ v rámci přestupkového řízení vedeného ČIŽP pod sp. zn.: ZN/ČIŽP/41/7881/2018, zahájeného s obviněným dne 10.12.2018, a rozhodlo dle ust. § 90 odst. 5 SpŘ takto:

Odvolání spol. REsolar s.r.o. ze dne 5.3.2020

s e z a m í t á

a usnesení České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha

č.j. ČIŽP/41/2020/2159 ze dne 13.2.2020

s e p o t v r z u j e .

O d ů v o d n ě n í

ČIŽP vede s odvolatelem pod sp. zn. ZN/ČIŽP/41/7881/2018 řízení o přestupku, zahájené dne 10. 12. 2018. V tomto přestupkovém řízení odvolatel doručil ČIŽP dne 20.12.2018 přípis, jehož součástí byla žádost o nařízení ústního jednání v předmětné přestupkové věci. ČIŽP tomuto návrhu odvolatele nevyhověla a návrh napadeným usnesením v souladu s ust. § 80 odst. 2 PřZ zamítla. Odvolatel se s obsahem napadeného usnesení neztotožnil a podal proti tomuto usnesení jakožto účastník přestupkového řízení odvolání ze dne 5.3.2020 (doručeno do DS ČIŽP téhož dne), odvolání je přípustné a včasné.

V odvolání je konkrétně namítáno, že ČIŽP neměla zájem dozvědět se od účastníka řízení jeho komplexní stanovisko, a též že neměla zájem seznámit se s názorem provozovatelů fotovoltaických elektráren, kterých se řízení o přestupku týká (tyto osoby jsou dle odvolatele potenciálně v postavení poškozených osob z titulu bezdůvodného obohacení). Dle odvolatele ČIŽP pracuje v projednávané věci se závěry rozhodnutí MŽP čj. 2365/500/15 75904/ENV/15, aniž by reflektovala odlišnosti tohoto rozhodnutého případu od nyní projednávané věci, k vyjasnění těchto rozdílů by mělo dle stanoviska odvolatele sloužit právě ústní jednání ve věci.

Odvolatel dále konkrétně namítá, že

- zamítnout žádost o konání ústního jednání lze pouze v případě, že je postaveno najiště, že při ústním jednání nelze uplatnit práva účastníka,
- ČIŽP nepřipustně zaměňuje právo podávat námítky a písemně se vyjadřovat, která patrně dle ČIŽP ústní jednání dostatečně nahrazují, odvolatel dále namítá i na to, že ČIŽP nesprávně vyhodnotila (a zcela bezdůvodně bagatelizovala) důvod žádosti účastníka o nařízení ústního jednání,
- dle odvolatele je nutno zajistit, třeba i prostřednictvím ústního jednání, aby nedošlo k arbitrární aplikaci nepřiléhavých rozhodnutí pro nyní projednávanou věc,
- nepřezkoumatelnost napadeného usnesení, které není náležitě odůvodněno, odvolatel zastává stanovisko, že ČIŽP musí odůvodnit, proč není nutné provést výslech svědků či obviněného, či poškozených.
- odvolatel poukazuje na vyšetřovací zásadu, kterou je ovládáno přestupkové řízení, vytýká arbitrární přístup, nereflktující specifika jednotlivých projednávaných případů, odvolatel spekuluje o motivaci rozhodujících úředníků *„vyhovět svým nadřízeným, kteří si dovolili presumovat výsledek kontroly, potažmo předmětného řízení“*,
- odvolatel neguje skutečnost, že by šlo o obstrukční taktiku, poukazuje na fakt, že předmětné řízení o přestupku je vedeno poměrně dlouhou dobu, odvolatel naopak soudí, že ČIŽP *„bojkotuje řádné zjištění skutkového stavu a účastníka procesně omezuje“*,
- odvolatel se s ohledem na judikaturu Ústavního soudu dovolává práva na spravedlivý proces, poukazuje i na postavení poškozených a jejich možnost uplatňovat v přestupkovém řízení svá práva,
- odvolatel připouští fakultativnost nařízení ústního jednání, v souvislosti s tím pak rekapituluje znění zákonné úpravy a opětovně poukazuje na důvod nařízení ústního jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv,
- odvolatel poukazuje na metodiku Ministerstva vnitra¹, dle níž by žádosti obviněného o nařízení ústního jednání mělo být vyhověno ve většině případů a vydání zamítavého usnesení by mělo být omezeno pouze na případy zjevného zneužití práva, dle mínění odvolatele se v nyní projednávané věci o takový případ nejedná.

S ohledem k nastíněným důvodům odvolatel požaduje změnu napadeného usnesení, a to tak, že se ústní jednání v předmětném řízení o přestupku nařizuje, *in eventum* aby toto usnesení ministerstvo zrušilo.

¹ „Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“. Ministerstvo vnitra České republiky: odbor legislativy a koordinace předpisů, Ministerstvo vnitra České republiky, © 2017, s. 49.

Ministerstvo prostudovalo předložený spisový materiál ČIŽP, včetně napadeného usnesení, posoudilo obsah podaného odvolání, přičemž dospělo k následujícím závěrům:

Ministerstvo ze spisového materiálu zjistilo, že dle dosavadního průběhu předmětného přestupkového řízení ČIŽP z moci úřední neshledala, že by bylo konání ústního jednání v dané věci nezbytné ke zjištění stavu věci, nařízení ústní jednání ve věci tak přichází do úvahy pouze z procesní iniciativy obviněného, resp. odvolatele. Požadavek na konání ústního jednání byl ze strany odvolatele vznesen v písemnosti ze dne 20.12.2018, označené jako „*Vyjádření k oznámení o zahájení řízení a k podkladům rozhodnutí*“ (dále jen „vyjádření ze dne 20.12.2018“), přičemž odvolatel předmětný návrh (Bod VIII. předmětné písemnosti) formuloval následujícím způsobem: „*V případě, že ČIŽP bude navzdory návrhu obviněné pokračovat v řízení a řízení nezastaví, obviněná žádá, aby ČIŽP nařídila ústní jednání. Obviněná je přesvědčena, že konání ústního jednání je v této složité věci nezbytné k uplatnění jejích práv. Připomínáme, že nový přestupkový zákon předpokládá, že by ústní jednání měla být nařizována. Opak musí být náležitě odůvodněn, zejména pokud nařízení ústního jednání navrhne účastník řízení.*“ (zvýrazněno v původním znění). Této žádosti ČIŽP nevyhověla a vydala v souladu s ust. § 80 odst. 2 PŘZ napadené usnesení.

Jde-li o platnou právní úpravu v ust. § 80 odst. 2 PŘZ, předpokladem „nezbytnosti“ pro uplatnění práv obviněného, jakkoli jde o neurčitý právní pojem, lze v obecné rovině rozumět stav, kdy má konání ústního jednání před správním orgánem jakožto osobní interakce mezi úředními osobami a účastníky řízení (popř. dalšími osobami) alespoň minimální přidanou hodnotu oproti písemné (distanční) procesní komunikaci. V opačném případě by šlo o zcela zbytečný procesní úkon v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Navrhovatel, který se domáhá projednání přestupkové věci na ústním jednání, je povinen v návrhu na konání ústního jednání vylíčit, z jakých konkrétních důvodů by byl zkrácen na svých procesních právech pro případ, že by se ústní jednání v dané věci nekonalo. Bezesporu totiž platí, že i v rámci písemné formy procesní komunikace má obviněný právo vyjádřit v řízení své stanovisko, předkládat listinné důkazy apod., a která je bezesporu též způsobilým prostředkem k realizaci práva na obhajobu v přestupkovém řízení², jak ostatně konstatovala ČIŽP v napadeném usnesení.

Jakkoli platí, že zákonem stanovené kritérium nezbytnosti je oprávněna a současně povinná vyhodnotit ČIŽP, nelze po prvostupňových správních orgánech v probíhajících přestupkových řízeních požadovat, aby v usnesení o zamítnutí návrhu v nejširších možných souvislostech domýšlely, které skutečnosti by mohly eventuálně přicházet v úvahu, tím spíše, pakliže tyto okolnosti neshledal příslušný správní orgán ani z moci úřední. Je zcela namístě důvodně trvat na tom, aby tyto důvody či skutečnosti, zda je konání ústního jednání nezbytné z pohledu náležitého uplatnění jeho práv, alespoň rámcově nastínil odvolatel (obviněný), který se jeho konání domáhá. To vyplývá již z podstaty tohoto návrhového procesního institutu, ostatně odůvodnění zamítnutého usnesení dle ust. § 80 odst. 2 PŘZ, které je adresováno výlučně obviněnému, slouží právě k tomu, aby správní orgán, který případně dospěje k nedůvodnosti takového návrhu, ve vztahu k navrhovateli vyložil, že prezentované skutečnosti či návrhy na provedení dokazování přezkoumatelným způsobem zhodnotil. K míře podrobnosti a namítané

² Dle ust. § 68 odst. 3 věta první SpŘ, obzvláště pak v oblasti správního trestání, platí, že: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

nepřezkoumatelnosti ministerstvo konstatuje, že usnesení svým obsahem představuje formalizovanou procesní reakci na předložené tvrzení a skutečnosti uváděné odvolatelem (nejde o procesní akt vydávaný *ex officio*), míra podrobnosti a obsáhlosti odůvodnění takového usnesení je proto přímo odvislá od obsahu žádosti obviněného.

Byť je z povahy věci zřejmé, že příslušný správní orgán nemůže vždy spolehlivě prověřit, verifikovat či vyvrátit obviněným tvrzené skutečnosti, důvody, návrhy na doplnění dokazování apod., které dle jeho názoru svědčí pro nezbytnost konání ústního jednání, nelze dovodit, že na základě obecných a nekonkrétních tvrzení by bylo namístě vždy návrhu *a priori* vyhovět.

Právní úprava zjevně nestojí na principu, že by vždy na základě návrhu obviněného musel příslušný správní orgán takovému požadavku automaticky vyhovět. K opačnému závěru nelze dospět ani obecným poukazem na vyšetřovací zásadu, která je sice bezesporu ústřední zásadou přestupkového práva, náležité zjištění skutkového stavu však není automaticky podmíněno provedením ústního jednání. Skutečnost, že v projednávané věci nebylo konáno ústní jednání, proto sama o sobě zjevně neimplikuje porušení práva na spravedlivý proces, jak se mylně domnívá odvolatel.

Dle ministerstva z napadeného usnesení důvody pro nevyhovění tohoto požadavku odvolatele vyplývají. Argumentaci stran nezbytnosti, proč by mělo být ústní jednání konáno, nelze dle ministerstva dovodit ani z jiných vyjádření odvolatele, včetně odvolacích bodů formulovaných v nyní podaném odvolání proti napadenému usnesení.

Jde-li totiž o obsah žádosti o nařízení ústního jednání, lze konstatovat, že vznesený návrh na konání ústního jednání je formulován značně neurčitě, předně z něj není zřejmé, z jakého důvodu by mělo konání ústní jednání být z pohledu ochrany práv odvolatele (obviněného) v projednávané věci nezbytné, tedy že by bez provedení ústního jednání odvolatel nemohl plně uplatnit svá procesní práva resp. realizovat náležitou obhajobu v přestupkovém řízení.

Odvolatel však ve vyjádření ze dne 20.12.2018 na konkrétní tvrzení a důvody, proč by mělo být konáno ústní jednání, v podstatě rezignoval, pakliže povšechně zmínil složitost projednávané věci a odkaz na znění právní úpravy obsažené v zák. č. 250/2016 Sb., o přestupcích a řízení o nich. Z toho, co uvedl v původním návrhu, jakož i z toho, co nyní konstatoval v odvolání proti napadenému usnesení, však nelze ani náznakem usuzovat na nezbytnost konání ústního jednání. Konkrétně věcná polemika odvolatele s důvody zahájení přestupkového řízení (potažmo se závěry rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy I č.j. 2365/500/15 75904/ENV/15 ze dne 6.9.2016, které je součástí spisového materiálu), sama o sobě nepředstavuje důvod pro nařízení ústního jednání ve věci, též proti (dle odvolatele) hrozícímu arbitrárnímu přístupu lze zjevně způsobit pomocí distanční procesní komunikace, tedy formou vyjádření obviněného dle ust. § 36 odst. 1 SpŘ.

Ze strany odvolatele též nejsou konkretizovány ani případné výsledky třetích osob, natož to, co by tyto osoby k projednávané věci mohly sdělit, a jaký význam by tyto výpovědi mohly mít pro objasnění posuzované věci. Jde-li o poukaz odvolatele na eventuální možnost výsledku poškozeného, dle zákona „*je-li to třeba k rozhodnutí o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení*“, zde je nutno nadto zmínit, že procesní návrh obviněného musí být vztažen k důvodům, svědčícím ve prospěch uplatnění práv obviněného, nikoli 3. osoby. Za zcela nepodložené a spekulativní lze považovat tvrzení odvolatele o tom, že ČIŽP „*bojkotuje řádné zjištění skutkového stavu a účastníka procesně omezuje*“, či že je patrná snaha „*vyhovět svým nadřízeným, kteří si dovolili presumovat výsledek kontroly, potažmo*

předmětného řízení". Ministerstvo současně podotýká, že ve shodě s ČIŽP nikterak nehodnotilo účelovost či možný obstrukční charakter návrhu odvolatele na konání ústního jednání ve věci. Přístup ČIŽP taktéž není ani v rozporu s citovanou metodikou Ministerstva vnitra, která je svou povahou obecným dokumentem k usnadnění výkladu přestupkového zákona, který nemůže v dostatečné míře zohlednit kasuistiku posuzování jednotlivých návrhů na konání ústního jednání, jde proto vždy o *ad hoc* rozhodování v konkrétním přestupkovém řízení, k čemuž v projednávaném případě ze strany ČIŽP, a nyní ze strany ministerstva, došlo. Ministerstvo s ohledem k výše uvedenému dospělo ve shodě s ČIŽP k závěru, že v daném případě z návrhu odvolatele nelze usuzovat na nezbytnost konání ústního jednání pro uplatnění jeho procesních práv, proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Ing. Miloslav Kuklík
ředitel odboru výkonu státní správy I
podepsáno elektronicky

Rozdělovník

Obdrží do vlastních rukou (právní zástupce odvolatele):

JUDr. et Ing. Petr Petržílek, Ph.D., advokát, ev.č. ČAK č. 13205, ID DS: *xp7gmkj*
Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly

Stejnopis obdrží na vědomí po nabytí právní moci:

Česká inspekce životního prostředí
oblastní inspektorát Praha
oddělení odpadového hospodářství
Wolkerova 40/11
160 00 Praha 6